

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **K. T.**, narozena X, státní příslušnice Ruská federace, zastoupené: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem: Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 21 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2013, č.j. CPR-10267/ČJ-2013-930310-V237,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ze dne 19. 11. 2013, č.j. CPR-10267/ČJ-2013-930310-V237 se ruší a věc se vrací zpět žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 8.228,- Kč k rukám právního zástupce žalobkyně do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 19. 11. 2013, č.j. CPR-10267/ČJ-2013-930310-V237, kterým žalovaná potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-211872/ČJ-2013-000022 ze dne 9. 6. 2013. Tím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok. Počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup cizinky na území členských států Evropské Unie, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy cizinka pozbyla oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobkyni stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 15 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 stejného zákona.

Žalobkyně spatřuje primární pochybení žalované ve skutečnosti, že jí nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, o němž by nebylo důvodných pochybností, jak žalované ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně dále namítá, že mimo již uvedenou povinnost, opomněla žalovaná také tu, jež stanoví § 50 odst. 3 správního řádu a sice zjistit veškeré rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost (v tomto případě správní vyhoštění) ukládána.

Žalobkyně namítá, že žalovaná dostatečně důkladně nepřezkoumala prvoinstanční rozhodnutí ve věci správního vyhoštění žalobkyně a to především s ohledem na jeho správnost a zákonnost. Žalobkyně poukazuje na neurčitost výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, která není dle jejího mínění dostatečně konkrétní, a má proto za to, že je rozhodnutí v této části nutno označit za nepřezkoumatelné. Ve výrokové části postrádá především jasnou definici, jakého pochybení se dopustila. Byť si uvědomuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemá povahu klasické sankce, očekává v tomto případě stejné nároky, při specifikaci postiženého jednání jako v případě přestupků. V tomto směru poukazuje na § 68 odst. 2 správního řádu a § 27 odst. 1 téhož právního předpisu. Dále zmiňuje také, § 77 zákona o přestupcích, podle něhož výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Žalobkyně dodává, že si je vědoma, že se na posuzovanou věc zákon o přestupcích nevztahuje, přesto však výrok prvostupňového orgánu považuje za nepřezkoumatelný, přičemž žalovaná toto pochybení napadeným rozhodnutím nenapravila.

Žalobkyně dále namítá, že opět již orgán prvního stupně porušil její procesní právo dané § 36 odst. 3 správního řádu, když jí neumožnil vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Jelikož se uvedeného práva nikdy v průběhu řízení nevzdala, bylo povinností správního orgánu I. stupně umožnit jí jakožto účastníkovi řízení seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že správní orgán zmíněné neučinil, zatížil své rozhodnutí nezákonností.

Žalobkyně poukazuje také na nedostatečné zjištění stavu věci, především co se rozsahu provedení dokazování týče. Povinností správního orgánu je zjistit řádně skutkový stav věci. Žalovaná však nereflektovala skutečnost, že se žalobkyně domnívala, že ve věci prodloužení povolení k pobytu řízení probíhá, přičemž uvedená domněnka vycházela z toho, že na pracoviště odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „OAMP MVČR“) doručila veškeré náležitosti žádosti o prodloužení povolení. Z tohoto důvodu měla za to, že je na území republiky legálně, což ostatně dle žalobkyně dokazuje také to, že se dostavila na OAMP MVČR za účelem, aby se informovala, v jakém stavu se nachází její žádost. Přestože si žalobkyně nyní uvědomuje, že řádně nevyplnila samotnou žádost o prodloužení pobytu, doložila všechny nutné přílohy a má za to, že se správní orgán měl jejím podáním zabývat. Její úvaha vychází z toho, že správnímu orgánu muselo být z charakteru příloh a z blízkého se konce tehdy platného povolení zřejmé, co žalobkyně svým podáním zamýšlela a co bylo jeho účelem. Jelikož se však správní orgán podáním žalobkyně nijak nezabýval, vyvolalo to stav, jehož výsledkem je nyní napadené rozhodnutí o jejím vyhoštění na jeden rok. V tomto směru žalobkyně poukazuje na formalismus, s jakým žalovaná k posuzovanému případu přistoupila, ačkoliv žalobkyně evidentně není žádným zločincem, neporušuje předpisy České republiky a naopak zde studuje, aby byla lépe vybavena pro budoucí život. Žalobkyně připouští, že udělala chybu, když podala svou žádost bez potřebných náležitostí, nicméně dle jejího názoru je evidentní, že správní orgán jí měl vyzvat k doplnění, jak mu ukládá zákon.

Žalobkyně je rovněž přesvědčena o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Má za to, že nejen forma uloženého opatření, ale i jeho délka byla vyměřena zcela neadekvátně vzhledem k výše nastíněným okolnostem případu. Žalobkyně

především poukazuje na fakt, že plně spolupracovala se správním orgánem, vypověděla pravdu o svém pobytu na území České republiky i okolnostech svého zajištění a důvodech nelegálnosti pobytu. Podle žalobkyně měla žalovaná více vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro její budoucí život.

Žalobkyně v neposlední řadě konstatuje také nedostatečné posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jejího soukromého a rodinného života a to jak ze strany prvostupňového správního orgánu, tak také žalované. V této souvislosti připomíná nejen 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ale také § 174a uvedeného zákona. Obě rozhodnutí považuje ve zmíněném ohledu za čistě formalistická a nijak nepokrývající specifika jejího případu. Správní orgán prvního stupně pouze vyjmenoval okolnosti, které je při řízení správním vyhoštění povinen vážit, aniž by již blíže zdůvodnil jejich vztah k uloženému rozhodnutí o správním vyhoštění. Uvedené nedostatky se projeví zejména pokud jde o posouzení zásahu do soukromého života žalobkyně. Správním orgánům žalobkyně vytýká, že v podstatě nepřihlížely k negativnímu zásahu, respektive ho vylučují s poukazem na přítomnost její rodiny na území Ruské federace. Tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění a v důsledku toho shledává žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o které se takové rozhodnutí opírá. Žalobkyně je rovněž toho názoru, že zmíněné rozhodnutí odporuje § 68 odst. 3 správního řádu, když v něm žalovaná pouze konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považuje v otázce zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně za přiměřené a vyhovující nárokům zákona i správního řádu, avšak svůj závěr nijak nezduodňuje.

Žalovaná odmítla oprávněnost žaloby a navrhuje její zamítnutí. K námitce týkající se nedostatečného zjištění stavu věci dle požadavku § 3 správního řádu má žalovaná za to, že správní orgány v tomto ohledu nijak nepochybily. Připouští sice, že úvahy správního orgánu prvního stupně týkající se přiměřenosti rozhodnutí byly poněkud strohé, ale dodává, že napadeným rozhodnutím byly zmíněné úvahy řádně doplněny, přičemž odkazuje na strany 4 a 5 napadeného rozhodnutí.

Žalovaná nesouhlasí ani s námitkou žalobkyně, že z výrokové části napadeného rozhodnutí není dostatečně zřejmé, pro jaké protiprávní jednání jí bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Podotýká, že otázkou obsahu výroku rozhodnutí o správním vyhoštění se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud (konkrétně zmiňuje rozsudek č. j. 1 As 38/2012 – 38 ze dne 23. 5. 2012), přičemž vyslovil názor, podle kterého není nutno trvat na tom, aby přímo ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění byla uvedená tzv. skutková věta. Žalovaná dodává, že zákon o pobytu cizinců neklade na výrok rozhodnutí žádné zvláštní požadavky (jako to činí např. zákon o přestupcích) a uplatní se na něj obecná úprava náležitostí výroku podle § 68 odst. 2 správního řádu. Žalovaná uzavírá, že zcela postačí, pokud je protiprávní jednání jednoznačně vymezeno v odůvodnění rozhodnutí, což bylo dle jejího názoru splněno již v rozhodnutí orgánu prvního stupně.

Také žalobkyni namítané porušení § 36 odst. 3 správního řádu, že jí nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, žalovaná rozporuje. Odkazuje při tom na správní spis, konkrétně na „Záznam o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí“ ze dne 9. 6. 2013, v němž žalobkyně svým podpisem na písemnosti stvrdila, že se se spisem nejen seznámila, ale také to, že nežádá jeho doplnění.

Žalovaná se ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně, že v tomto konkrétním případě došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a uvedené závěry byly řádně zdůvodněny.

Pochybení neshledala žalovaná ani v postupu správního orgánu I. stupně, kdy zkoumal přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a dodává, že také v napadeném rozhodnutí byla této otázce věnována zvláštní pozornost. Žalovaná proto trvá na tom, že napadené

rozhodnutí je přiměřené nejen ve smyslu ustanovení § 2 správního řádu, ale také ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná nesouhlasí ani s poslední uplatněnou námitkou, poukazující na rozpor napadeného rozhodnutí s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť právě přiměřenosti rozhodnutí byla v posuzovaném případě věnována zvláštní pozornost a její hodnocení bylo řádně rozvedeno na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně přicestovala na území České republiky v září 2010 na studentské vízum platné do 30. 6. 2011. Účelem jejího pobytu na našem území tedy bylo studium, kdy nejprve studovala český jazyk a posléze nastoupila na Vysokou školu ekonomickou.

Dne 3. 6. 2013 se žalobkyně dostavila na přepážku odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, kde bylo kontrolou v informačním systému zjištěno, že jí skončila platnost posledního povolení k dlouhodobému pobytu dne 30. 6. 2012. Na místo byla proto přivolána hlídka Policie České republiky, která žalobkyni zajistila v souladu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

Ještě téhož dne, tj. 3. 6. 2013, bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení na základě skutečnosti, že na území České republiky pobývá od 1. 7. 2012 bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněna

Dne 9. 6. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým rozhodl o správním vyhoštění žalobkyně dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém dne 19. 11. 2013 rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

S námitkou nedostatečně konkrétního výroku v napadeném rozhodnutí se soud neztotožňuje a dává plně za pravdu žalované, jejíž argumentace k této otázce je ve vyjádření k žalobě zcela správná. Žalobkyni nelze přisvědčit v názoru, že jednoznačné vymezení jednání a jeho podřazení pod některou ze skutkových podstat uvedených v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců musí být již součástí výroku rozhodnutí. Plně postačuje, pokud se správní orgán popisu jednání a jeho subsumpci pod některou ze skutkových věnuje v odůvodnění rozhodnutí. Této povinnosti dostál v posuzovaném případě již správní orgán prvního stupně, který v odůvodnění rozhodnutí ze dne 9. 6. 2013 jasně vymezil jednání žalobkyně, které následně podřadil pod skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců spočívající v neoprávněném pobytu na území bez platného oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu soud uvedenou námitku žalobkyně neuznal.

Souhlasit nelze ani s další námitkou, jež žalobkyně ve své žalobě přdestřela. Ta se týkala porušení § 36 odst. 3 správního řádu, kdy žalobkyně tvrdila, že jí nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, což je povinnost, jež správním orgánům ukládá právě výše zmíněné ustanovení správního řádu. Žalobkyně namítala, že ač správní orgán prvního stupně doložil do spisu vyjádření OAMP MVČR, nebyla jí tato skutečnost nijak sdělena a nebyla informována ani o tom, že bylo ukončeno dokazování. Soud prostým nahlédnutím do správního spisu velmi snadno ověřil, že se zmíněné tvrzení žalobkyně nezakládá na pravdě, jelikož dne 9. 6. 2013 byla dle § 36 odst. 3 správního řádu řádně

poučena. To žalobkyně stvrdila vlastnoručním podpisem, kdy zároveň uvedla, že před vydáním napadeného rozhodnutí nežádá žádné doplnění důkazů.

Jak bylo výše uvedeno, žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Žalobkyně tuto skutečnost v žalobě nepopírala. Namítala však, že zde pobýval v dobré víře, jelikož dne 14. 6. 2012 poslala na OAMP MVČR dokumenty potřebné k prodloužení dlouhodobého pobytu a když později na OAMP MVČR volala, bylo jí sděleno, že má čekat, což vzhledem k tomu, že na předchozí povolení k pobytu čekala 8 měsíců, nepovažovala za nijak mimořádný stav.

V tomto směru žalobkyně poukazovala na pochybný postup OAMP MVČR, který ač obdržel náležitosti, které je potřeba doložit k žádosti o prodloužení povolení k pobytu (nutno podotknout, že s výjimkou samotné žádosti) a zároveň mu z evidence muselo být zřejmé, že žalobkyni končí povolení k pobytu, se jejím podáním nijak nezabýval.

K této otázce soud uvádí, že případnému nezákonnému postupu OAMP MVČR, na který žalobkyně upozornila, došlo ve zcela jiném řízení, než které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí a jež je předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci. V daném případě je podstatné, že i kdyby došlo k porušení ustanovení správního řádu v řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, jak zmiňuje žalobkyně, nemohl by jej soud přezkoumávat, přestože napadené rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně obsahově na řízení (v daném případě spíše „neřízení“) o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu navazuje. I přes zmíněnou návaznost obou řízení se tato vyznačují odlišným předmětem a obsahem a jsou prováděna v intencích jiných právních norem (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 5/2012-22 ze dne 30. 4. 2012, dostupný na www.nssoud.cz).

Žalobkyně měla možnost právní obrany proti postupu zmíněného správního orgánu zodpovědného za rozhodování ve věci prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a to prostřednictvím opravných prostředků podle správního řádu. Pokud tyto včas nevyužila, nelze její opomenutí zhojit v nyní projednávané věci.

Námítku, že žalovaná nedostatečně posoudila přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, shledal soud důvodnou.

Správní soudy při posuzování možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázky nuceného vycestování cizince vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost

či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

Žalovaná se sice zabývala posouzením potenciálního zásahu do rodinného života žalobkyně, avšak dle názoru soudu opomněla věnovat pozornost také zásahu do života soukromého. Výklad pojmu „*nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života*“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem volného správního uvážení, jehož znaky lze zejména v rozhodnutí orgánu prvního stupně nalézt. Prvoinstanční orgán uzavřel otázku možného nepřiměřeného zásahu dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců na necelých šesti řádcích odůvodnění, kdy se spokojil pouze se strohým konstatováním: „*Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince je vždy zásahem do jeho soukromého života a života jeho blízkých, ale dopad není vzhledem k protiprávnímu jednání účastníka řízení nepřiměřený. Na území České republiky se nenachází osoba, vůči které by měla vyživovací povinnost, nebo ji měla v péči.*“ Tím se s posouzením možného nepřiměřeného zásahu do rodinného nebo soukromého života žalobkyně jednoznačně nevypořádal.

Uvedené nedostatky v napadeném rozhodnutí nezhojila ani žalovaná. Byť je její odůvodnění širší, jedinou konkrétní okolnost případu, kterou zmínila, představuje vztah žalobkyně s jejím přítelem, občanem Moldávie. K tomu dodává, že společné soužití mohou realizovat kdekoliv mimo území členských států EU, kde bude povolen pobyt jim oběma a dále již jen konstatuje, že správní orgán prvního stupně i přes strohou argumentaci v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl ke správným právním závěrům, když neshledal důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

S výše uvedeným postupem správních orgánů soud nemůže souhlasit. I pokud by připustil velmi stručné odůvodnění zásahu do rodinného života, nelze přehlédnout, že se nijak nevypořádaly s možným zásahem do života soukromého. Zcela na příklad opomenuly, že účelem pobytu žalobkyně bylo studium, k jehož přerušení by v důsledku vyhoštění došlo. Právě nucené přerušení vysokoškolského studia může dle názoru zdejšího soudu naplňovat charakteristiky významného zásahu do soukromého života jedince a to tím spíše, pokud studoval mimo zemi svého původu a na studium vynakládal finanční prostředky a úsilí, které jistě byly právě v důsledku zahraničního pobytu nemalé. Podobnou ani jinou úvahou se však správní orgány vůbec nezabývaly, čímž upřely žalobkyni její práva, když omezily možnost na soudní přezkum ohledně zásahu vyhoštění do jejího soukromého života. Absence důvodů napadeného rozhodnutí proto znamená dle zdejšího soudu jeho nepřezkoumatelnost.

Soud se ztotožnil také s námitkou žalobkyně, že hodnocení dopadů rozhodnutí, jak ukládá § 174a zákona o pobytu cizinců, bylo ze strany správních orgánů nedostatečné. Za podstatnou okolnost pro celý případ a ujasnění skutkového stavu soud považuje, zda žalobkyně dne 14. 6. 2012 skutečně učinila na OAMP MVČR podání, které bylo již v tomto rozsudku několikrát zmíněno. Ani jeden ze správních orgánů si v průběhu řízení danou skutečnost neověřil, přestože by jistě nešlo o nijak složitou proceduru, jež by z hlediska jejich činnosti představovala neúměrné požadavky. Je pravdou, že prvostupňový správní orgán učinil směrem k OAMP MVČR dne 3. 6. 2013 dotaz zda žalobkyně skutečně žádala o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu, avšak v odpovědi OAMP MVČR ze dne 4. 6. 2013 zůstala uvedená otázka bez povšimnutí, což správní orgán prvního stupně přešel a již se danou skutkovou okolností dále nezabýval. Žalovaná v tomto směru dokazování nijak nedoplnila, což zejména s ohledem na § 3 správního řádu považuje soud za nepřípustné. Zodpovězení uvedené otázky považuje v posuzovaném případě za významné a to právě s ohledem na nutné posouzení přiměřenosti dopadů správního rozhodnutí o vyhoštění dle §

174a zákona o pobytu cizinců, v němž jeden z podstatných aspektů představuje závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince.

Při použití § 119 zákona o pobytu cizinců je vždy nutné rovněž zohlednit, že se v případě správního vyhoštění jedná o v podstatě nejvážnější možný zásah do práv cizince. Z toho důvodu musí dané ustanovení aplikováno v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy zejména s ohledem na danou situaci každého konkrétního cizince (srov. § 174a zákona o pobytu cizinců). Jak soud výše uvedl, tato podmínka nebyla v posuzovaném případě splněna a proto napadené rozhodnutí vzhledem k citovanému ustanovení neobstojí.

Pro úplnost soud dodává, že otázka přisnosti rozhodnutí spadá do oblasti správního uvážení správních orgánů, soud může toliko konstatovat, že uložené opatření (správní vyhoštění) bylo žalobkyni uloženo v mezích zákonného rozpětí, tj. na jeden rok (zákonná horní hranice je v daném případě 3 let). Přesto lze s ohledem na okolnosti případu zmínit, že rok není nejmenší časovou jednotkou, na kterou lze dobu vyhoštění udělit. Striktně vzato lze správní vhoštění na dobu jednoho roku považovat za uložené při dolní hranici zákonného rozpětí, nicméně s ohledem na praxi správních orgánů, které nejčastěji využívají právě dělení na celé roky, což ve výsledku kategorizuje dobu správního vyhoštění pouze do tří skupin, již není uvedený závěr zcela jednoznačný.

Vzhledem k výše uvedenému, soud napadené rozhodnutí ruší pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobkyní na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony (§ 11 písm. a, d vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013 – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d, vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,- Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupce prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o 1.428,- Kč. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobkyni celkem 8.228,- Kč.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. ledna 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně